

Ardeatul Juridic

Revistă de Drept și de Unificare Legislativă,
Doctrină, Jurisprudență, Legislație comparate

Revista apare regulat la 1. și 15. a fiecărei luni afară de lunile de vacanțe Iulie și August (iar în cursul anului excepțional ca număr dublu) când apare odată pe lună

Abonamentul pentru Institutii și Autorități 500 Lei pe 1 an
Advocați 400 Lei pe 1 an
Magistrați 300 Lei pe 1 an
Un număr simplu 20 Lei
Un număr dublu 30 Lei
Un număr vechiu 35 Lei

Redacția: Str. Calea Victoriei No. 53.
Telefon 590. Administrația: Str. Regina Maria 34 (Radio Reclame România S.A.)
unde se primesc abonamente și ori ce cereri de adpție. Telefon 630

Colaboratori:

Alexandrescu Traian
Fost Prim-președinte de Tribunal
Avocat din București

Anca Justin Leontin
Judecător Trib. Cluj

Balașiu Paul
Consilier la Curtea de Apel din Cluj

Bartha Ignat
avocat din Cluj

Boila Romul
Profesor la Universitatea din Cluj

Botez Corneliu
Consilier la Inalta Curte de Casație

Dimitriu Vasile
Profesor la Universitatea din București

Docan P. George
Presedinte Tribunalul Buzeu

Filipescu Constantin
Consilier la Curtea de Apel din Cluj

Filipescu Ricard
Judecător tribunalului Cluj

Hașleganu Emil
Profesor la Universitatea din Cluj

Lazar Aurel
Fost ministru. Avocat Oradea-Mare

Marta Alexandru
Prim președintele Curții de Apel
Timișoara

Mavrodineanu Vladim.
Procuror General la Curtea de Apel
din Brașov

Micșa Pompei
Prim președintele Curții de Apel Cluj

Munteanu Victor
Avocat din Sibiu

Negrea Camil
Profesor la Universitatea din Cluj

Onișor Victor
Profesor la Universitatea din Cluj

Pastia P. Vasile
Judecător la Trib. Cluj

Pop Alexandru
Procuror General pe lângă
Curtea de Apel din Cluj

Popp Romulus
Prim președintele Curții de Apel
Brașov

Porușiu Petre
Profesor la Universitatea din Cluj

Praporgescu Ștefan
Prim președintele Trib. Sibiu

Radu Iorgu
Profesor la Universitatea din Cluj

Sfetcu Emilian
Judecător șef la ocolul Mercurea-
Sibiului

Ștăncescu Ștefan
Prim președintele Curții de Apel
Oradea-Mare

Tolciu Ioachim
Avocat din Cluj

Xantopol Constantin
Fost magistrat. Avocat din Cluj

Director și redactor responsabil: **Vasile M. Dimitriu** Consilier la Curtea de Apel din Cluj

Bibl. Univ. Cluj,
Nr. 242 1827

Sibiu
II, 180

BCU Cluj-Napoca

BCPER201701023

SUMARUL:

- De anul nou de **V. Dimitriu**
Profesor la Universitatea
din București.
- Acliunea publică se poate sînge la
desbat. principală de **I. V. Purdilă**
Judecător Trib. Brașov.
- Camera de punere sub acuzare de **D. Coandă**
Jude de șed. trib. Sibiu,
- Tot Art. 246 leg.zorg. jud.
- Depozit penal. Răspundere. Juris-
prudența Tribunalul Cluj, cu o ad-
notare de
- Rezumate de Jurisprudențe stabilite de
instanțele judecătorești din Ardeal.
- Informațiuni.

„ZEUS“

magazin de stoje

Cluj, Str. Reg. Maria 34.
Mare depozit de
postavuri si stofe

BANCA GENERALĂ A ȚĂRII ROMÂNEȘTI

Capital statutar
150,000.000 lei
Emis si vărsat 60.000000
rezerve 48,000.000 lei.

Sediul central

București, Str. Lipscani 10.
SUCURSALE: Braila, Brașov, Cluj, Constanța,
Craiova, Galați, Giurgiu Oradia-Mare, Ploesti, Sepsii-
Sân Georgiu, Turnu-Măgurel Bănci afilate;
Banca Basarabiei Chișinău cu,
sucursale în Bălți, Bender, Ismail Soroca, Cetatea
Albă și Călărași. — Face orice operațiuni de bursă

Oferim prompt cu prețurile cele mai ieftine glazură
de plumb verde și roșu (în bucăți sau măcinat).

1487

Piatră vânăta, Calcaian, Acid
sulfuric, Sare de Glauber, Sare
amară, Bisulfid de carbon
(pentru viticultură)

CORVIN

Societate română pt. comerțul și
industr. chimică și de metalurgie

Cluj, Piața Ștefan cel Mare 4. Telefon No. 314.

Czink

VĂPȘEȘTE, CURĂȚĂ

Cluj, Strada Gen. Poetaș 5

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Maurițiu Bergner

pielărie engros

Cluj, Strada Regina Maria No. 18

Telefon 3-40

1483

Eugen Szabó

depozit de
moda pentru
dame

Cluj Calea Regele Ferdinand No. 3.

Telefon 4-79.

Telefon 4-79

S z e s z á k

fabrică de
trăsuri și
caroserii de
automobile

Cluj, Calea
Reg. Ferd. 90.

Magazin de Candelabre pentru Ardeal S. A.

Cluj, Calea Regele Ferdinand No. 11.

Ardealul Juridic

Revistă de Drept și de Unificare Legislativă,
Doctrină, Jurisprudență, Legislație comparate

Revista apare regulat la 1. și 15. a fiecărei luni afară de lunile de vacanțe Iulie și August (iar în cursul anului excepțional ca număr dublu) când apare odată pe lună

Abonamentul pentru	Instituții și Autorități	500 Lei pe 1 an
	Advocați	400 Lei pe 1 an
	Magistrați	300 Lei pe 1 an
	Un număr simplu	20 Lei
	Un număr dublu	30 Lei
	Un număr vechi	35 Lei

Redacția: Str. Calea Victoriei No. 53.
Telefon 590. Administrația: Str. Regina Maria 34 (Radio Reclame România S.A.) unde se primesc abonamente și ori ce cereri de adje. Telefon 630

S U M A R U L :

1. De anul nou de *V. Dimitriu*
Profesor la Universitatea din București.
2. Acțiunea publică se poate stinge la desbat. principală de *I. V. Purdilă*
Judecător Trib. Brașov.
3. Camera de punere sub acuzare de *D. Coandă*
Jude de sed. trib. Sibiu,
C. V.
4. Tot Art. 246 leg. org. jud. de *R. Filipescu*
Judecător trib. Cluj.
5. Depozit penal. Răspundere. Jurisprudența Tribunalul Cluj, cu o adnotare de *R. Filipescu*
Judecător trib. Cluj.
6. Rezumat de Jurisprudențe stabilite de Instanțele judecătorești din Ardeal.
7. Informațiuni.

De anul nou

Astăzi, când nimic din așezămintele de mai înainte, când nimic din vechile deprinderi de odinioară, când nimic din datinele străbune nu a fost cruțat de prefacere radicală; astăzi, când însăși mentalitatea omenirii s'a transformat astfel, că noțiunea binelui nu se mai deosebește de a răului, că noțiunea cinstei se confundă cu a necinstei, iar dărnicia binevoitoare a devenit o datorie obligatorie; astăzi, până și bătrânii și-au pierdut rostul!

Unii stăpâniți de poftă neprielnice își sapă singuri prăpastia ucigătoare, care le deschide pe nesimțite calea vecinicii, alții din contra încovoiați de povara vremurilor și imboldiți de himere amăgitoare se îndreaptă spre noi câmpuri, unde nu li-e încă cunoscută neputința, ce li-a cucerit și timpul și mintea.

Dintre acești din urmă e și bătrânul care, obicinuit la fie care an nou, să ureze „Ardealului Juridic“ la mulți ani și el și-a părăsit chilia ocupată șase ani de-a rândul în această cetate, martiră a Românilor — și el, ca pasărea călătoare și-a strămutat cuibul, printre ramurile pururea în mișcare a arborului Capitalei Tării. Cu toate acestea, farmecul trecutului neuitat, l'a readus din nou acum de sărbători aici în Cluj, și iată-l iarăși, ca și în cei cinci ani de mai înainte, sub fereastra Ardealului Juridic, ca

pe timpuri strămoșești, în ajunul anului nou. El, nestatornicul, vine să cânte cu drag statornicia neclintită a revistei, care-și împlinește cu sfințenie programul său croit, în clipa, când s'a arătat la lumina zilei. Astăzi când în lume totul se învâluie în negura uitării și a schimbării la față, el cântă, cuprins de admirare, neschimbarea Ardealului Juridic, urmărind cu încăpăținare scopul seu primordial: Înțelenirea justiției Române pe mândrele meleaguri ale poetului Ardeal.

Cu ce muncă istovitoare, cu ce sacrificiu mai pre sus de puteri comune, reușește Ardealul Juridic să-și toarcă firul vieții în aceste timpuri de grea cumpănă, aceasta numai Cel ce are conducerea și răspunderea revistei ni-ar putea-o spune, dacă ar voi să dea în vileag taine uimitoare. Pentru că astăzi când chiar calea vieții și-a schimbat mersul ei normal, se pare, că tocmai cei mai indicați de a susține năzuința revistei, sunt acei ce aruncă sămânța nepăsării în balanța, ce cântărește fructele ei binefăcătoare. Și doar aceste fructe sunt cu adevărat binefăcătoare, deoarece dintre ele se desprinde, ca un luceafăr printre stele, străduința uriașă pentru „Unificarea legislativă în domeniul distribuției justiției“, aceasta primă virtute a popoarelor culte.

Cum desăvârșește Ardealul Juridic această operă de invederat folos, este iarăși un titlu de merit pentru neobosiții și valoroșii lui colaboratori. Prin poteci periculoase, pe cărări nestrăbătute, pe lângă povârnișuri amețitoare, ei trag brazda îndrumării poporului ardelenesc în spre legiurile românești; apoi în articolele judicioase ei cern principiile acestor legiuri, pe care le pun în cumpănă cu acele ale legilor străine, ce și astăzi se mai aplică pe cuprinsul glicii strămoșești, din această comparație ei storc și scot la lumină superioritatea geniului nostru juridic național, care se împrăstie ca o rază scânteeătoare în haosul întunecat, și se împlântă în

conștiința neamului, ca un adevărat simbol de dreptate neprihănită.

Pentru ca aceste principii să străbată cu ușurință și să fie însușite cu plăcere, meritoșii colaboratori ai Ardealului Juridic, nu se dau în lături dela o nouă muncă, ce de multe ori e o adevărată povară. Pe de o parte ei adnotează hotărâri pronunțate de instanțele judecătorești, fie spre a se inveda aplicarea adevăratelor principii, ce au pregătit soluțiunile justificate; fie pentru a se indica greșitele norme, a căror aplicare a motivat soluțiunea nedreaptă, ce a fost pronunțată. Și într'un caz și într'altul cetitorul culege învățământul necesar, ce-l edifică pentru viitor. Pe de altă parte ei publică în rezumat un număr cât mai mare de hotărâri judecătorești date în specii anumite; ceea ce contribuie la unificarea soluțiunilor intemeiate și răspândirea lor. Aceasta aduce cu sine încrederea în justiție și înălțarea magistraturei pe un pedestal, care o adăpostește contra tuturor criticilor pătimase.

Toate aceste operațiuni însă, executate de mâni de maestru, au produs și alte fructe de natură cu totul deosebită. Ele au curățit limba juridică ardelenască de o mulțime de termeni improprii și de o mulțime de străinizuri iritante, și a apropiat-o pe nesimțite de eleganța și armonia, ce se scurg din izvoarele bogate ale limbei românești, făurită de bardul din Mircești, Vasile Alexandri, și zmălțuită de criticul fără pereche, Tit Liviu Maiorescu.

Dar din bogatul material al Ardealului Juridic din timpul anului, ce s'a scurs, mai ră sare încă, mândră și fermecătoare, floarea scumpă a patriotismului adevărat, care prin parfumul său suav împrăstie miazmele vătămătoare. Acest patriotism a inspirat Direcțiunei revistei, comemorarea eroilor căzuți pe gloriosul câmp de luptă din domeniul științei dreptului. Însă știut este, că puterea de viață a unui popor, adesea se măsoară și după trăinicia cultului eroilor lui. Ardealul Juridic a insuflat acest cult în amintirea lui Toma Stelian, Matei Cantacuzino și Dimitrie Alexandrescu, eroi ai științei, secerăți de moartea nemiloasă în anul 1925. Cu aceasta Ardealul Juridic a pus o lespede nouă la temelia edificiului nostru național, ca el să-și poată împlini menirea sfântă, cu care România a fost trimisă pe pământ: și anume aceea de a fi ori când, aici, la porțile Orientului straja neadormită a Culturii Occidentului.

Iată pentru ce bătrânul colindător, cuprins de admirare pentru faptele mărețe și inviorat de frumsețea speranțelor viitoare, în fața eforturilor

uriae ale Ardealului Juridic de a se înălța cât mai sus, numai prin sine însuși, reapare iarăși și în ajunul acestui nou an sub fereastră revistei favorite, pentru a-i ura din adâncul sufletului seu tot binele, ce-l merită și toată încurajarea ce i-se datorește, precum și de a-i urși, ca neîntrerupt să fie pârgie neclintită pe care să se razime Justiția Românească
... la mulți și fericiți ani!

V. DIMITRIU

Profesor la Universitatea din București.

Acțiunea publică se poate stinge la desbaterea principala a instanțelor judecătorești din Ardeal?

În Ardealul Juridic Nr. 27 din 1 Octombrie 1925 se răspunde cu o soluție negativă la această chestiune, prin articolul publicat sub titlul „Spicuri din procedura penală română“.

Pentru susținerea acestei soluții se motivează în modul următor: Art. 315 p. p. a. în partea referitoare la refragarea acuzării din partea parchetului ca și art. 323 din aceeaș procedură prin care tribunalul este obligat să stingă acțiunea publică, sunt abrogate prin art. 186 pr. p. r. introdus și în Ardeal de art. 315 din legea de organizare judecătorească publicată în Mon. Oficial Nr. 84 din Aprilie 1925.

Nu împărtășim această părere pentru următoarele motive:

Art. 186 pr. p. rom. nu rezolvă chestiunea pusă fiindcă cum se recunoaște, el dispune numai aceea că „Ministerul public“ (parchetul) va „rezuma procedura și-și va face concluziunile“. Aceasta nu exclude însă ca aceste concluziuni să fie pentru stingerea acțiunii publice în conformitate cu art. 323 dr. p. a., iar rezumarea procedurii să cuprindă motivarea renunțării la acuzare cum impune art. 315 al. 2 pr. p. a.

Din textul citat nu reese pentru Ministerul Public obligațiunea de a pune concluziuni numai de condamnare sau achitare, cum pare a se susține în părerea contrară; cu atât mai puțin obligațiunea pentru instanță de a aduce sentință, iar nu o simplă încheiere cum cere art. 323 al. 2 pr. p. a.

Mai mult încă, art. 186 pr. pen. r., chiar dacă ar fi concludent în chestiunea pusă prin studiul de față, nu este introdus pe teritoriul Ardealului, pentru că el face parte din Cartea 11 intitulată „despre tribunale în materie corecțională“ și tratează despre atribuțiunile și modul de funcționare a tribunalelor ca instanțe de judecată, cari nu numai că nu sunt introduse prin art. 315 l. org. Jud. 1925 — căci acesta se referă numai la tribunale ca instanțe de confirmare și infirmare a mandatelor de arestare, — dar sunt formal menținute prin art. 320 al. 2 leg. org. judec. din 1925.

În adevăr acest text nu abrogă nimic din atribuțiunile și funcționarea tribunalelor corecționale ca instanțe de judecată, ci numai dispozițiunile din procedura penală articolele referitoare la organizarea ministerului public, la judecătoria de instrucție și Camerele de punere sub acuzare ce funcționau pe lângă tribunalele corecționale.

Prin urmare nu din textul art. 186 p. p. r. se poate deduce că în sistemul acestei proceduri „*instanța este stăpâna acțiunii publice*“, căci acest text rămâne neconcludent și nici nu e introdus în Ardeal prin art. 315 din legea de organizare Judecătorească, cum am arătat.

Acest principiu ar rezulta numai din art. 10 pr. p. r. care dispune că orice acțiune publică ia finit prin hotărârea instanței, care nu poate fi decât sau o hotărâre de achitare, sau de absolvire, sau de condamnare.

Din acest text combinat cu art. 5 prim alineat pr. p. r. doctrina și jurisprudența deduc de comun acord că acțiunea publică nu poate fi retrasă odată ce ea a fost intentată.

Nici unul însă din aceste texte de lege existente în procedura penală română nu sunt întinse în Ardeal prin art. 315 legea de organizare judecătorească din 1925, care prescrie formal că numai dispozițiunile din aceasta procedură relativ la poliția judiciară, „atribuțiunile ministerului public, a Judecătorilor de instrucție, a Tribunalelelor corecționale ca instanțe de confirmare sau infirmare a mandatelor de arestare, precum și acele referitoare la atribuțiunile Camerei de acuzare și funcționării ei pe lângă Curțile de Apel se extind pe ziua de 1 Sept. 1925 pe întreg teritoriul țării“.

Aceste principii făcând parte în procedura penală română dintr'un titlu cu totul deosebit „dispozițiuni preliminare“ este evident că ele nu sunt introduse pe teritoriul Ardealului.

Cât privește argumentele ce s'ar pretinde a se putea trage din art. al legii din Aprilie 1925, referitoare la desființarea procurorului delegat existent în Ardeal pe lângă aceste judecătorii, din ea nu se poate trage concluziuni pentru interpretarea unor dispozițiuni formale din dreptul comun.

În orice caz această lege specială prevede formal prin art. 2, că instanța poate stinge acțiunea publică, în cazurile când aceasta este lăsată în sarcina părții vătămate și ea, se dezistă expres ori presuntiv dela exercițiul acestei acțiuni. Prin urmare principiul că „*instanța e stăpâna acțiunii publice*“ nu este atât de absolut, cum pare a se susține, chiar după aceasta lege specială. De ce dar să lipsim inițiativa Ministerului public, — care în definiție este tot o instituțiune judecătorească — de dreptul său de a renunța la acțiunea publică, fără text formal și numai prin simple deducțiuni de texte și principii generale, ne puse în concordanță cu spiritul și voința legiuitorului? Mai ales că de fapt, în general, renunțarea procurorului la acțiunea publică în cursul dezbaterii principale nu se produce decât în cazurile prev. de art. 2 al legii de mai sus, când vătămatul se dezistă expres sau formal dela preluarea acuzei, cazuri destul de numeroase după codul penal ardelean și la infracțiuni de competența tribunalelor.

În starea actuală a legislației socotim că este evident că nu se poate conchide la abrogarea art. 323 pr. p. a., că procurorul chiar în cursul desb. princ. poate retrage acuzarea până în momentul permis de art. 38 al. 2, sau poate cere stingerea acțiunii publice, care echivalează cu retragerea acuzării conform alineatului ultim de sub art. 38 pr. p. a.; iar tribunalul poate stinge acțiunea publică prin simplă încheiere, fără a fi obligat a aduce hotărâre finală (sentință) conf. art. 323 al. 1 și aceasta hotărâre este

opozabilă părții vătămate, care nu va mai putea prelua acuzarea dacă a fost în regulă citată.

Dealtfel în sistemul proc. pen. ard. când retragerea acuzării s'ar produce în lipsa acuzatului, ar fi discutabil dacă tribunalul ar putea aduce sentință de achitare, întrucât ea s'ar putea da numai după finerea dezbaterii principale, iar aceasta n'ar putea avea loc în lipsa acuzatului după cum prescrie formal art. 302 prim alineat pr. p. a. Așadar, în acest caz, e cu mult mai greu a aduce sentință, decât în sistemul procedurii române, după care e neîndoios că sentința se poate da și în lipsa acuzatului.

Chiar dacă procurorul ar pune concluziuni de achitare, iar partea vătămată prezentă nu a preluat acuzarea sau deși în regulă citată nu se prezintă la dezbateri, credem că tribunalul poate considera aceasta ca desistare dela susținerea acuzării și deci poate stinge procedura prin simplă încheiere, conform art. 323 și 49 al. ultim pr. p. a.

Dar în ipoteza când toate aceste principii din procedura penală română s'ar fi introdus pe teritoriul Ardealului, s'ar putea susține în mod serios, chiar și în acest caz, că procurorul nu poate retrage acuzarea și tribunalul nu poate stinge procedura prin simplă încheiere, conform art. 323 pr. p. a.? Cu alte cuvinte, chiar în această ipoteză, poate fi vorba de abrogarea art. 323 din această procedură pentru următoarele motive:

Am arătat mai sus că în procedura penală română nu există un text formal referitor la chestiunea dacă procurorul poate sau nu retrage acuzarea, după ce instanța de judecată a fost sesizată. Doctrina și jurisprudența însă au dedus din principiile generale prevăzute de art. 5 al. prim combinat, cu art. 10 pr. p. r. de sub titlu dispozițiuni preliminare, că procurorul n'ar putea retrage acuzarea.

Această jurisprudență ar mai putea fi menținută în stadiul actual al legislației aplicabile pe teritoriul Ardealului?

Credem că nu, pentru că pe acest teritoriu vom găsi texte formale în sens contrar — art. 38 și 323 pr. p. a. — *care nefiind contrarii vreunui text formal introdus din procedura penală română, au rămas în vigoare în baza art. 320 al. 2 legea org. jud. 1925.*

În aceste condițiuni nici doctrina și nici jurisprudența, care interpretează exclusiv procedura penală română, nu ar mai putea avea bază legală, pentru a se menține și pe teritoriul Ardealului.

Mai mult încă, chiar în procedura penală română vom găsi un text formal art. 6 de sub același titlu „*al dispozițiilor preliminare*“ care prevede posibilitatea opririi sau suspendării cursului acțiunii publice în cazurile anume prevăzute de lege și deci art. 38 și 323 pr. pen. a. ar fi menținute în vigoare chiar de acest text al procedurii române; afară bine înțeles de cazul, când aceste texte ar fi în mod special abrogate prin texte categorice, ceace nu este cazul de față. Și sunt numeroase cazurile când chiar în sistemul procedurii române, judecata „*stinge acțiunea publică*“, ca spre pildă: în caz de împăcarea părților pentru insulte, loviri simple și grave sau din imprudență, în caz de moarte a acuzatului, de amnestie, etc.

Dar mai există în procedura penală ardeleană, un mod de stingere a acțiunii publice chiar în contra voinței procurorului sau vătămatului. Aceasta în cazurile de așa zisă citare directă prevăzută în capitoul al XVI. al acestei proceduri.

Această procedură specială a citărei directe, consistă — în esență — în suprimarea excepțiilor dela camera de acuzare și în dreptul ce-l are instanța în pregătirea dezbaterii principale de a svinge procedura în certe cazuri prevăzute de lege.

Tocmai fiindcă în această procedură specială se vorbește de camera de acuzare referindu-se formal la texte de sub capitolul acestei instituțiuni, au făcut pe mulți să creadă că această procedură este abrogată în întregime prin desființarea camerei de acuzare. Dar noi nu credem juridică această interpretare, pentru că dispozițiunile acestea de sub cap. XVI. nu se referă la funcționarea camerei de acuzare ci la aceea a tribunalului ca instanță de judecată, atribuțiuni tot așa de formal menținute în vigoare prin art. 320 al 2., cum sunt abrogate ale camerei de acuzare. Dar mai cu seamă, pentru că aceste dispozițiuni *nu sunt contrarii* — în cea mai mare parte în mod neîndoios și indiscutabil — *dispozițiunilor introduse din procedura penală română, mărginite bine înfeles la textele de lege și nu la jurisprudențe și principii doctrinare, cari pot fi cu totul altele pe teritoriul Ardealului cu legislația mixta actuală.* Aceste dispozițiuni ale citărei directe nu numai că nu sunt contrarii dispozițiunilor introduse din procedura română, dar ele se armonizează perfect, completându-se una cu alta.

Prin urmare art. 281 pr. p. a., care constituie sediul materiei în citațiunea directă, ca și art. 282 nu sunt abrogate, ci numai completate ori modificate în sensul că prin introducerea plângerei directe prev. de art. 61 al 2 pr. p. r., casurile limitativ prev. de aceste texte, s-au înmulțit în mod simțitor.

Dar mai ales în ce privește drumul ce trebuie să urmeze acțiunea publică în citațiunea directă prescris de articolele următoare, aceste texte ne fiind contrarii procedurii române, care nu dispune nimic în această privință, este evident că ele sunt rămase în vigoare.

În special a rămas în vigoare art. 283 pr. p. a., care prescrie în ultima sa parte stingerea acțiunii publice în cazurile prevăzute de art. 264 al 1—5, adică dacă nu este infracțiune ori e lucru judecat, dacă învinutul e mort ori acțiunea publică prescrisă sau amnestiată, dacă învinutul este iresponsabil, dacă lipsește autorizarea, exprimarea dorinței sau plângerea prealabilă cerută în numeroase cazuri de procedura ardeleană ori au fost retrase în timp util, în fine dacă s'a renunțat expres sau tacit la acuzare.

Nu se poate susține că art. 264 fiind abrogat urmează a fi tot astfel și art. 283 care se referă la el, pentru că acel text — art. 264 — este abrogat de art. 315 leg. org. judecătorești din 1923 numai întrucât se referă la funcționarea și atribuțiunile „camerei de acuzare” iar nu și referitor la funcționarea și atribuțiunile tribunalului corecțional ca instanță de judecată, cum e regulamentat în art. 283,

Tot asemenea nu se poate susține, că excepțiunile contra actului de acuzare fiind suprimate prin introducerea procedurii române, această procedură specială nu-și mai are utilitatea, pentru că ea n'a fost creată numai în scopul de a exclude aceste excepțiuni cum rezultă în mod evident din art. 381—384 pr. p. a.

Una din utilitățile practice, cea mai de seamă, este fără îndoială dispozițiunea prin care „prima instanță” svinge procedura în cazurile arătate în art. 283 și astăzi în vigoare în Ardeal cum am arătat mai sus.

Credem fără ezitare că în sistemul acestei pro-

ceduri și în baza acestui text prima instanță poate svinge prin încheere, fără citarea părților ori desbatere orală, în camera de consiliu și plângerea directă introdusă de partea vătămată conform procedurii române în cazurile anume determinate de art. 283 pr. p. a.

Această hotărâre de stingere trebuie comunicată părților interesate, care vor avea dreptul a o ataca cu apel conform art. 378 și urm. Curtea va hotărâ tot în camera de consiliu fără citare sau desbatere orală, conform regulilor stabilite de procedura ardeleană.

În unele din aceste cazuri de stingere — moartea, amnestie, împăcare etc. — jurisprudența română în baza dispozițiunilor formale din dreptul material admite în regulă generală stingerea acțiunii publice prin simplă încheere, deși nu există această procedură în dreptul formal român. Afară de art. 6 pr. p. r., care cuprinde o dispozițiune generală, singură legea judecătorilor de ocoale referitor la împăcarea părților în materia de loviri și insulte, prevede, în aceste cazuri stingerea acțiunii publice prin proces verbal, fără alte detalii; și totuși jurisprudența română a fost silită să creeze o procedură asemănătoare, mărginită la strictul necesar și fără dezvoltarea din legea ardeleană.

S'ar putea susține în mod serios că procedura română cu laconismul său în această privință a abrogat dispozițiunile speciale așa de complete și utile din procedura ardeleană? Intrucât pot fi aceste dispozițiuni contrarii procedurii române unde nici nu există?

Utilitatea practică a acestui mod de judecată sumar și urgent prin sustragerea unui însemnat număr de procese penale dela desbaterea principală, — dificilă și pentru părți și pentru bunul mers al Justiției penale — și deci descongestionarea dezbaterilor orale, recomandă această procedură specială a face parte din legislația României întregite și deci a fi întinsă pe întreg teritoriul său, iar nu de a fi înlăturată anticipativ prin simple deducțiuni generale și depe teritoriul Ardealului.

Iată pentru ce socotesc nu numai că acțiunea publică se poate svinge atât în cursul dezbaterii principale conform art. 333, cât și în vederea pregătirii acestei dezbaterii conform art. 283 pr. p. a., texte rămase neabrogate prin introducerea procedurii române, dar și că parchetul poate pune concluziuni de stingere sau de retragerea acuzării în orice stadiu a procedurii până la darea sentinței (retragerei pentru deliberare).

Noemvrie 1925.

Ilie V. Purdilă,

Judecător Trib. Brașov

Nota. Chestiunea discutată de autor în articolul de mai sus este mult mai delicată decât s'ar părea. Ea s'ar pune principal — dacă se poate modifica o dispoziție a legii de procedură-penală printr'o circulară sau Ordin Ministerial interpretativ — și ar consista în executarea pur și simplu de către parchete a ordinului de a nu declara nici odată în fața instanțelor de judecată că-și *retrag acuzarea!* Acest ordin al autorității supreme obligator pentru toate parchetele din țară, s'ar răzima pe dispoziția din legea de organizare judecătorească conform căreia „ori ce dispozițiuni contrare legii de pr. pen. română introdusă în Ardeal după 1 Sept. 1925, sunt și rămân desființate”.

Așa dar nu poate fi vorba de interpretarea de cătră instanțele de judecată a unor dispozițiuni ce ar contraria cumva principiul din pr. penală ardeleană rămase în vigoare; ci doar de relevant faptul că procurorii prin concluziile lor nu vor aduce în discuție nici odată în fața instanțelor de judecată astfel de chestiuni. *Red.*

Camera de punere sub acuzare

Discuțiuni cu privire la lipsa de dispozițiuni tranzitorii din legea prin care s'a extins dela 1 Septembrie 1925 și în Ardeal unele părți din procedura penală română.

În Ardealul Juridic No. 20 din 15 Noembrie 1925 Dl. Consilier V. M. Dimitriu dela Curtea de Apel din Cluj publică o deciziune a Camerei de punere sub acuzare Cluj cu o opiniune separată a D-sale, și în care se discută foarte interesante probleme juridice ivite cu ocaziunea aplicării procedurii penale române în Ardeal la data de 1 Septembrie 1925.

Prin această deciziune, Camera de punere sub acuzare, în majoritate, a stabilit că este competentă să judece un apel introdus după 1 Septembrie, în contra unei deciziuni a judeului instructor dată înainte de 1 Septembrie, considerând acest apel drept opoziție; dar a respins-o ca tardivă, constatând că este făcută peste termenul de 3 zile prevăzut de procedura penală română, stabilind cu această ocaziune jurisprudența că un asemenea apel poate fi luat drept opoziție și deci poate investi Camera de punere sub acuzare, dar că trebuie făcut în termen de 3 zile.

Dl. Consilier V. M. Dimitriu, în opiniunea D-sale separată, discută mai multe chestiuni, dar în primul rând susține că în nici un caz nu poate fi investită Camera de punere sub acuzare decât printr'o opozițiune regulată, iar apelul nu poate fi judecat de Camera, căci nu-și poate aroga drepturi pe care nu i le dă legea, fiind de părere că în asemenea cazuri nu pot fi decât următoarele soluțiuni: sau se aplică vechea procedura maghiară și se trimite dosarul cu apelul spre judecare la Curtea de Apel ca instanță corecțională (de recurs), sau se aplică noua procedură intrată în vigoare la 1 Septembrie și dosarul urmează să se restituie judecătorului de instrucție spre a proceda din nou în cauză, conform regulilor de procedură penală română, luând interogator inculpatului, întrebând pe reclamant dacă se constituie parte civilă, și dând ordonanță definitivă, considerând desființată deplin drept decizia data de judecătorul de instrucție la 31 August 1925, adecă anterior datei de 1 Septembrie.

D-sa este de părere că în lipsă de dispozițiuni tranzitorii care să arate ce se întâmplă cu afacerile aflate în curs de instrucțiune la 1 Sept., Camera de punere sub acuzare este chemată „să între în rolul legal, sau să-și aroge acest drept, în interesul superior al justiției țării”.

Cred că nici una din aceste soluțiuni nu este pe deplin juridică, și găsesc că ar fi nemerită o cât mai largă discuțiune asupra acestor chestiuni de vădit interes pentru întreg Ardealul.

După modesta mea părere nu mai poate fi vorba de aplicarea dispozițiunilor din procedura penală maghiară care au fost în mod expres abrogate cu

începere dela 1 Septembrie 1925, căci ceea ce prin lege a fost desființat, nu mai poate fi reînviat pe cale de jurisprudență.

Dar dacă am admite totuși că s-ar putea aplica și după 1 Septembrie procedura penală maghiară, totuși n'am putea ajunge la soluția preconizată de Dl. Consilier Dimitriu, deoarece conform acestei proceduri apelurile în contra deciziunilor judeului instructor se judecau de Camerele de punere sub acuzare de pe lângă Tribunale, iar nu de Curțile de Apel ca instanțe corecționale. Camerele de acuzare de pe lângă Tribunale au fost desființate dela 1 Septembrie și Curțile de Apel nu sunt chemate nici după vechea procedura penală maghiară nici după procedura penală română să statueze asupra hotărârilor luate de judecătorul de instrucție.

Este foarte adevărat că e o mare lacună a legii din 15 Aprilie 1925 că nu s'a prevăzut ce se face cu apelurile și excepțiunile introduse înainte sau după 1 Septembrie în contra deciziunilor judecătorilor de instrucție sau Actelor de acuzare ale Parchetelor făcute înainte de aceasta dată.

Un singur lucru însă este sigur și anume: ele trebuiesc să fie judecate, căci altfel s'ar comite o denegare de dreptate. Într'adevăr este denegare de dreptate când instanța în fața căreia se află asemenea afaceri trimise spre judecare, dispune printr'o simplă adresa că în lipsa de dispozițiuni legale care să o investească în mod expres cu judecarea unor asemenea cauze, trimite înapoi dosarul instanței care l-a înaintat, sau îl transmite unei alte instanțe. Partea care se simte lezată de o asemenea măsură nu poate face nimic, deoarece este vorba de o simplă măsură administrativă. Instanța chemată să judece, refuzând să dea o sentința sau o deciziune, i-a rapit orice posibilitate de a se adresa unei alte instanțe superioare: denegarea de dreptate este evidentă.

Oricare ar fi părerea judecătorilor în interpretarea unei legi, când sunt chemați să judece ei sunt obligați să se pronunțe pe cale de sentință sau deciziune, susceptibile de atac la o instanță superioară; și în fiecare cauză trebuie să procedeze separat în acest fel, neputând da o singura deciziune pentru un întreg teanc de dosare, care nu au nimic comun unele cu altele.

Camera de acuzare fiind sesizată trebuie sau să judece în fond, găsind ca este competentă, sau să-și decline competența, dar în acest caz nu prin adresă colectivă ci printr'o deciziune separată pentru fiecare afacere în parte. Imi pare rău că Dl. Consilier Dimitriu nu a arătat argumentele juridice ale opiniunii contrarii, ci s'a mărginit doar să enunțe că nu este de părerea de mai sus.

Găsesc deci ca bine a procedat Camera de punere sub acuzare când a decis că în cauză trebuie să se pronunțe printr'o deciziune; deasemenea că

bine a procedat când a stabilit că este competentă să judece apelul din chestie, și iată pentru ce:

Acuzatorul privat subsidiar avea dreptul după procedura penală maghiară să propună judecătorului instructor ordonarea instrucției, ceea ce în speță a și făcut. Judele instructor găsiind că nu este cazul de a se ordona instrucția, a respins cererea acuzatorului dând o deciziune la 31 August 1925. La această dată fiind în vigoare vechea procedură, acuzatorul avea dreptul de a ataca deciziunea cu apel în termen de 8 zile la Camera de punere sub acuzare dela Tribunal

La 1 Septembrie intră în vigoare noua procedură penală, prin care se desființează Camerele de acuzare dela Tribunale, și se înființează Camerele de punere sub acuzare de la Curțile de Apel, ca în vechiul regat. În acelaș timp judecătorul de instrucție nu mai dă deciziuni, ci ordonanțe de zi sau definitive, susceptibile de atac în termen de 3 zile prin opoziție la aceste din urmă Camere.

Ce se face cu deciziunea dată de judecătorul de instrucție la 31 August?

Se desființează? așa susține Dl Consilier V. M. Dimitriu, dar cred că părerea D-sale nu este juridică.

Judele instructor dând deciziunea prin care respinge ordonarea instrucției, s'a desinvestit complet de afacere, și deciziunea sa trebuie să rămână în picioare până nu este atacată, deoarece este perfect legală, căci e dată sub imperiul vechei proceduri.

Este ea definitivă? Nu poate fi definitivă prin simplul efect al legii, deoarece din chiar ziua de 31 August s'a născut dreptul acuzatorului privat subsidiar de a ataca această decizie în termen de 8 zile cu apel la Camera de punere sub acuzare, și acest drept câștigat nu mai poate fi răpit. Pentruca să devie însă definitivă ea a trebuit să fie comunicată, ceea ce însă nu s'a făcut decât la 28 Septembrie, iar acuzatorul a declarat apel în termen de 8 zile dela această dată.

Cine judecă acest apel?

Cred că nu este prea greu de răspuns la această întrebare. Ce este oare o decizie data de judele instructor după procedura penală maghiară?

Judecătorul de instrucție este și el o instanță judecătorească, și în această calitate hotărăște luarea unor măsuri necesare instruirii cauzei, dând o decizie. Intitularea sa este fără nici o importanță, căci în fond avem de a face cu o hotărâre: judele instructor hotărăște luarea unor anumite măsuri. În procedura română judele instructor nu procedează la fel?

După noua procedură penală care este instanța la care se pot adresa plângerile în contra măsurilor luate de judecătorul de instrucție?

Legiuitorul român intitulează aceste plângeri: opozițiuni, iar hotărârile judeului instructor: ordonanțe. Titulatura însă nu are absolut nici o importanță, mai ales ca doctrina a stabilit că s'a intitulat greșit opo-

zițiune acest mijloc de atac, căci în realitate este un adevărat apel. Nu este nici o diferență între vechile deciziuni și noile, ordonanțe din punctul de vedere al cuprinsului lor. Desigur că toate opozițiunile în contra ordonanțelor judeului instructor (cu excepția celor referitoare la mandate de arestare) se judecă de Camera de punere sub acuzare dela Curtea de Apel. Deci aceasta instanță este chemată să controleze măsurile luate de judecătorul de instrucție și în vechea procedură maghiară și în noua procedură română. Diferă doar constituirea Camerei și resedința sa. Aceleași drepturi de reformare le avea și înainte și azi asupra măsurilor luate de judecătorul de instrucție.

Nu găsesc de ce era așa greu să se ghicească instanța chemată a statua asupra deciziunilor anterioare datei de 1 Septembrie. Deci bine s'a considerat Camera de acuzare că este competentă să judece apelul contra deciziunii din 31 August. Cred că nu ar fi fost de loc juridică soluția de a se respinge un asemenea apel fiindcă nu a fost intitulat „opoziție“ și nu cred că este nevoie să mai motivez aceasta.

Și acum ultima chestiune: Era în termen apelul făcut în 8 zile dela comunicare declarat însă la 28 Septembrie adevărat după 1 Septembrie?

Camera de acuzare a hotărât că apelul trebuie considerat ca opoziție și fiind făcut peste termenul de 3 zile, l-a respins ca tardiv.

După părerea mea această soluție este greșită și iată de ce:

Într'adevăr că regulile de procedură în general sunt de ordine publică și sunt retroactive în sensul că se aplică în toate procesele dela data punerii lor în vigoare, afară de cazul când măsuri tranzitorii dispun în alt sens. Ele însă nu impietează asupra actelor deja încheiate la aceea dată. Decizia judecătorului de instrucție fiind dată la 31 August, cade sub imperiul normelor de procedură penală maghiară și din acel moment s'a născut pentru acuzatorul privat subsidiar dreptul de a ataca cu apel în 8 zile dela comunicare.

Nicăeri în legea prin care s'a extins în Ardeal o parte din procedură penală română, nu se prevede scurtarea termenelor de atac începute sub vechea procedură.

Partea lezată are un drept câștigat, care nu i se poate răpi decât în baza unui text expres de lege. Nu trebuie să uităm că în materie de decăderi legea este de strictă interpretare, și găsiindu-ne în penal decăderea este de strictisimă interpretare.

A talmăci legea în sensul de a considera un apel drept opoziție, este a lua în favoarea părții vătămate o măsură tranzitorie pe care legiuitorul a omis-o, și acest procedeu nu numai că este perfect legal, dar e chiar obligatoriu. A întoarce însă ace-

astă favoare în contra părții în beneficiul căreia s'a luat, considerând-o decăzută dintr'un drept pe care ea îl câștigase anterior punerii în aplicare a procedurii noi, nu poate constitui o soluție juridică a unei atât de importante chestiuni.

Se poate completa o lacună a legii, dar niciodată o asemenea completare nu se poate face când e vorba de o decădere de drepturi, fiindcă în asemenea caz este absolută nevoie de un text precis și expres al legii.

Iată pentru ce sunt de părere că soluția Camerei de punere sub acuzare dela Cluj este greșită și că dacă bine a considerat apelul drept opoziție, nu putea pretinde ca să fi fost făcut în termenul de 3 zile, prevăzut numai pentru opozițiile făcute în contra măsurilor judecătorilor de instrucție luate posterior datei de 1 Septembrie.

Numai asemenea ordonanțe sunt opozibile în termen de 3 zile; deciziile date înainte de 1 Sept. sunt atacabile în 8 zile.

În susținerea acestor păreri ași mai putea invoca și alte argumente, dar spațiul restrâns al revistelor noastre juridice nu mi-ar putea-o permite.

Discuțiunea este deschisă și cu ocaziunea unui eventual răspuns voi da o dezvoltare mai amplă punctelor neclarificate în deajuns.

Sibiu, 7 Decembrie 1925.

D. Coandă,
Judecător de ședința
Tribunalul Sibiu.

Notă. Publicând judicioasele observațiuni de mai sus ne permitem a adăuga cele ce urmează:

Eu n'am inaugurat nimic pe cale de interpretare; cel mult m'am ostenit să înlătur o tăgadă de dreptate săvârșită de majoritatea Camerei, părere admisă în cele din urmă și de autorul observațiunilor ce publicăm.

N'am putut afirma nici când, că mai poate fi vorba de aplicarea dispoz. pr. pen. maghiare în spețele ivite după 1 Septembrie 1925, abrogate expres de lege, concordând și cu principiile aplicării legilor de procedură în general, care au efect retroactiv după cum pe larg am explicat, relevând însă ce însemnează o astfel de aplicare.

Dar să se observe că în speță era vorba de drepturi câștigate de partea vătămată prin chiar declarația de apel convenită ei și făcută înainte de 1 Septembrie 1925 contra unei deciziuni (încheeri iar nu hotărâri) a judeului instructor, încheere care fatal și cu drept era supusă ca atare controlului Camerei de acuzare de pe lângă tribunal și în lipsa acesteia (desființată după 1 Septembrie 1925) de Curtea de Apel senatul penal care funcționează ca ultimă instanță de recurs penal rezolvind încă orice atac contra oricărei încheeri în materie penală (vezi pr. pen. maghiară Trad. Pop și Wavrod. pag. 125 Cap. XX. art. 378, 379 al II. Apelul contra încheerilor).

Observ în această ordine de idei că majoritatea Camerei a zis: Noua procedură penală întrață în vigoare dela 1 Septembrie 1925 în Ardeal are a se aplica absolut în toate cauzele ce vin ca atare înaintea Camerei de acuzare de pe lângă Curtea de Apel.

Cum? Chiar când afacerea penală începuse sub vechea procedură penală maghiară, se dăduse o încheere și fusese atacată, câștigat adecă de parte apelul sub vechea procedură cu termen de 8 zile? Este posibil juridicește a nesocoti până întrațăta drepturile legale convenite cuiva? Putem noi să considerăm că într'o afacere penală (sau civilă) partea să fie judecată pro parte până la apel după o lege, iar apelul după altă procedură? Asta ar fi o minunăție și rezultatul ei s'a văzut: vătămatal din speța a rămas cu dreptul suspens, nejudicat nici după procedura veche și nici după cea nouă, ceea ce să se recunoască este o imposibilitate.

Poate oare o instanța nou alcătuită (Camera de punere sub acuzare conf. procedurii penale române) și aplicată într'o regiune de drept penal anterior alta, să se sesizeze (fiind instanța de apel de al II-lea grad) cu un apel sau opoziție — când prima instanța (judele instructor) a lucrat în aceasta afacere conform altei proceduri? pentru argumentul că cea veche similară! (Camera de acuzare de pe lângă tribunal) a fost desființată?

Dar această desființare după 1 Septembrie — rămâne de sigur desființată ca atare pentru afacerile întrațe la parchet și instrucție conform noiei proceduri — subsistă însă până la rezolvarea tuturor afacerilor începute și rezolvate în prima instanța după cea veche maghiară. Acesta este principiul netăgăduit și prevăzut de altfel (analogie) și de procedură civilă accelerată unificată.

În lipsa dispozițiilor tranzitorii dintr'o lege (ca în speța) putem noi judecătorii s'o luăm razna și să încălcăm drepturi câștigate sub motiv că altfel ar fi denegare de dreptate?

Este drept că de către Curtea de Apel Cluj (se referă autorul) s'a luat dispoziția în primele zile ale lunii Septembrie, ca toate dosarele penale în cari părțile uzau de căi de atac la Camerele de acuzare de pe lângă tribunale — căi de atac declarate înainte de 1 Septembrie 1925 conf. pr. pen. maghiare să fie restituite parchetelor pe cale administrativă, pentru ca acesta să procedeze conform noiei proceduri penale române. Această măsură — singura legală — nu impieta asupra nici unui drept câștigat, de oarece se relua din nou afacerea dela început, se verifica drepturile și îndatoririle atât a inculpaților cât și a vătămăților conform noiei leguiri — dându li-se posibilitatea a uza de căile de atac la Camera de punere sub acuzare de lângă Curtea de Apel tot conform noiei leguiri în vigoare cu drept cuvânt după 1 Septembrie 1925 și lucrând legal; ca atare călcarea drepturilor câștigate de astă dată era înlăturată. Care e denegarea de dreptate într'un asemenea caz? Cine se poate plânga când i-se aplică noiele dispoziții ale procedurii penale întrațe în vigoare conf. principiului retroactivității dela început? Acest procedeu menit să umple lacuna lipsei dispozițiilor tranzitorii ale procedurii penale române aplicate în Ardeal dela 1 Septembrie 1925, a fost atât de eficace încât procuraturile și cabinetele de instrucție din întreagă circumscripție au întraț în normal în scurt timp, nu s'a primit nici o plângere și nu s'au cerut de nimeni nici o explicație. Speța rezolvată de majoritatea Camerei de acuzare a venit înaintea ei prin surprindere și rezolvarea ei cum s'a văzut a lipsit partea vătămată de un drept, acela de a putea măcar sesiza direct instanța de judecată după cum s'a văzut. Iată de ce

măsura administrativă pe care o critică autorul — cred eu — era singura soluție echitabilă și juridică și nu-mi pare rău că am împlinit-o în primele zile ale lui Septembrie făcând parte din Camera de acuzare în senatul de vacanțe dela Curtea de Apel din Cluj.

Dar mă 'ntreb în cadrele judicioaselor observări ale dlui judecător Coandă — când a procedat bine și când a procedat greșit Onor. Camera de acuzare în majoritate? Pot fi două aprecieri opuse în același mod de procedare?

Să ne uităm la rezultat: partea vătămată cu dreptul ei câștigat de apel de 8 zile (necontestat) contra unei încheeri ce nu-i era opozabilă ca definitivă, conform soluției majorității Camerei a fost lipsită de dreptul de a-și valorifica plângerea în justiția penală română.

Puțin îi pasă omului dacă hotărârea instructorului a fost boțezată încheere ori ordonanță, dacă soluția s'a dat după legea nouă sau cea veche. Omul știa și voia să ajunge la *judecată* și n'a ajuns? Nu cumva aceasta s'ar putea mai iute numi *denegare de dreptate*?

Cum distinsul coleg dl judecător Coandă este de acord cu mine, când după ce aprobă procedarea majorității (când a considerat *încheerea* instructorului drept *ordonanță* și *apelul* vătămatului drept *opozitie*) la finele articolului găsește că totuși procedura aceasta este *greșită*, de oarece n'a ținut seamă de termenul de 8 zile în care partea avea drept să facă apel. Mă 'ntreb: aplici art. 137 procedură penală română însă numai pe jumătate? Căci acolo e vorba de 3 zile ceace e esențial!

Or 8 zile cum am spus, era drept câștigat conf. procedurii penale maghiare și conchid că afacerea trebuia *judecată* conf. acestei legiuiri. De aceea nemai relevând deosebiriile dintre *încheerile* judecătorului de instrucție conf. procedurii penale maghiare și ordonanțele adevărate hotărâri judecătorești conf. pr. p. rom. etc. (trimis la volumul nostru *Procedură Penală română adnotată*) sunt atâtea motive pentru care on. Cameră în majoritate nu putea proceda cum a făcut.

Mulțumesc d-lui judecător Coandă pentru interesul și priceperea cu care înțelege să conlucreze la procesul de unificare a legislației noastre, și-l asigur că coloanele acestei reviste îi sunt, totdeauna deschise ca și lutoror colegilor cari dau importanța cuvenită și ajută la progresul științei juridice române.

V. M. D.

Tot Art. 246 Leg. organizarea judecătorească

În No. 20 din 15 Noembrie a. c. al revistei „Ardealul Juridic”, într'un articol sub titlul: *art. 246 din legea de organizare judecătorească*, sub semnătura A. M. se aduce o aspră critică „*grefierilor*” instițuiți prin noua lege de organizare judecătorească și în provinciile desrobite și, în mod răutăcios caută a înjosi această clasă de funcționari, atribuindu-li-se drepturi ce nici autorul „primei legi, cât și autorul actualei legi de organizare judecătorească nu s'au gândit să le dea și nici nu s'a găsit vreun caz ca acești „*grefieri*” să uzeze, necum să abuzeze de dis-

pozițiunile acestui articol, fie acești „*grefieri*” chiar litrași.

Autorul zisului articol — după cum însuși se recomandă este jurist, care are în căderea sa, nu numai aplicarea, dar și vegherea ca dispozițiunile legii să fie întocmai executate — și ne surprinde faptul că în acest articol, în mod intenționat greșit, cată să facă o atmosferă nefavorabilă *grefelor* și *grefierilor* instițuiți prin noua lege de organizare judecătorească.

Este adevăr că în teritoriile desrobite acești „*grefieri*” nu sunt toți la înălțimea misiunii lor — vina însă nu este a lor, ci a celor care i-au recomandat ca *grefieri* — dar totuși nu dă dreptul nimănu de a face regulă generală și fără excepție. Starea de iritare a ilustrului magistrat superior — pe care credem că-l ghicim — deși nu se poate scuza, totuși se poate explica prin aceea că la instanța D-sale poate că n'a întâlnit pe adevăratul *grefier*. Ne surprinde cu atât mai mult stilul în care e scris zisul articol, cu cât nu a căutat cătuși de puțin să ascundă paraponul ce are asupra acestei clase de funcționari, fie că din experiența ce o face în instanța D-sale, poate că *grefieri* nu corespund în mod ideal intențiunii și încrederii ce și-a pus în ei, dar nu-i dă dreptul de a-i băga pe toți să fiarbă în aceeași oală.

Prin art. 246 din legea de organizare judecătorească se prevede că orice hotărâre sau act încheiat de o Curte, un Tribunal sau de un judecător trebuie să fie contrasemnata de *grefier* sau ajutorul său, sub sancțiunea că orice act eșit dela Curte sau Tribunal și necontrasemnat de *grefier*, este nul.

Explicarea acestui articol, adevărată și firească este, că legiuitorul a condiționat valabilitatea actelor dresate la o Curte sau un Tribunal, de semnătura *grefierului*, nu pentru ca acesta să cenzureze lucrarea judecătorilor, cari sunt superiorii săi, ci; pentru că semnătura *grefierului* pe act, atât după dispozițiunea acestui text, cât și din însuși legea și regulamentul Statutului funcționarilor publici, este garanția că lucrarea, în partea ei tehnică și de birou, este completă și bine terminată, această semnătură neavând nimic comun cu semnăturile magistraților puse pe acelaș act și care garantează și răspund de soluțiunea juridică și legală dată chestiunii. Nu pentru a controla pe judecători semnează *grefierul* pe un act, ci întrucât el *grefierul* este capul cancelariei, garantează și are obligația de a executa întocmai dispozițiunile luate de magistrați și că lucrarea se execută întocmai, în birouri.

Autorul zisului articol contestă *grefierilor* dreptul de a-și putea asuma cunoștințele juridice și de birou, necesare conducerii unei cancelarii, pe motiv că mulți nu au de cât patru clase secundare. Este fundamental greșit onoralul înalt magistrat și să-mi dea voie să-l contrazic — cu tot respectul ce i-l datorez — deoarece vechii *grefieri*, cari s'au dovedit

cu cunoștințe temeinice de drept, în marea majoritate au numai patru clase primare elementare și toluși au fost capabili de a-și asuma cunoștințele de conducere. A admite contrariul, este a contesta marilor savanți: Flamarion, Edison, etc., meritul și gloria la care au ajuns, deoarece n'au avut la bază de cât patru clase primare elementare, ei fiind niște autodidacți.

Că acest soi de funcționari judecătorești, nu intră în concepția felului cum s'a lucrat până acum în aceste părți, rezultă cu suficientă din faptul că, sunt instanțe unde *grefierul* nu poate lua parte în ședință din cauza nepregătirii, iar alte instanțe, care preînde *grefierului* a contrasemna depunerile de maritori, interogatorii, etc., la care a asistat câte un impiegat, iar nu cel căruia i-se pretinde să semneze.

Autorul zisului articol în mod voit, bagă la olaltă cu *grefieri* Curților și Tribunalele și pe *grefierii* dela Inalta Curte de Casație și Justiție, cari au o lege specială, unde nu numai că *grefierii* sunt litrași dar au și rang de magistrați și mulți sunt în rangul de Consilier de Curte.

În suszitul articol se ignorează până înrălât atribuția *grefierului*, că contestă acestuia faptul că ar scrii vre-o literă în sentință. A combate aceasta, nu e lucru greu și întreb: *Grefierul* face sau nu procesul verbal de ședință? Acest proces verbal face sau nu parte integrantă din sentință? Acest proces verbal este ceea ce se numește în vechiul regat practică, și care este prima parte a unei sentințe? Răspunsul nu-l pretind, căci se știe că este afirmativ, sau asfe fiind de ce atâtă pornire în contra unei clase de funcționari, cari nu au altă vină de cât aceea că sunt „*Hamalii intelectuali*“ pe cari se prrijină instanțele noastre.

Mai face amintire că dispozițiunile art. 166 din legea organizării judecătorești impune magistratului de a redacta sentința, sub sancțiunea de a fi pedepsit disciplinar. Și în această privință sunt silit să spun, că nu odată *grefierul* face sentințele în complect lor redactare.

Pentru aceste motive și având în vedere cele mai sus arătate, se poate constata că, alta este atribuția *grefierilor* și am arătat justa interpretare a art. 246 leg. org. jud. și în consecință credem că acestei clase de funcționari, în loc de ură și dispreț, mai bine să-i arătăm bunăvoință și îndemnuri la lucruri frumoase, spre a ne putea crește și cultiva pe *grefierii*, cu care mai târziu poate că ne vom făli.

Nu trebuie uitat că la aceste timpuri de prefacere socială, drumul trebuie făurit și deschis de cei ce au fericirea sau nefericirea de a trăi astfel de timpuri, iar recompensa o vor găsi-o la cei cari vor veni după noi, și care îi vor aprecia așa după cum trebuie, în tot cazul comparativ cu faptele și munca depusă în spre făurirea drumului spre atingerea idealului propus.

C. T. V.

JURISPRUDENȚA

Tribunalul Cluj

(Ca instanța de Apel)

No. Ca. 2589/1924.

Depozit corp. delict Schimbul coroanelor, Dacă procurorul putea face acest schimb. Soluție afirmativă.

Tribunalul Cluj ca instanță de apel în procesul intentat de reclamanta Crișan Ioana repr. prin Dr. Dumitru Bralu contra paratului Statul Roman repr. prin Contenciosul regional Cluj pentru 828 Lei înaintea Judecătoriei de pace urbană Cluj și rezolvată acolo prin sentința dată la 7 Martie 1924 cu No. 2156 1923 în urmă apelului înaintat de pârât la 22 Martie 1924 cu No. 2156 1923 și în baza desbaterei orale ferminală la 10 Noembrie 1925 a dat în ziua mai sus arătată următoarea.

Sentința;

Aproba sentința Judecătoriei de ocol și obligă pe pârâtă să plătească reclamantei în 15 zile sub execuție suma de 22 (doua sute doua zeci și doi) Lei spese de apel la mâna avocatului Dr. Dumitru Bralu. Declară sentința executorie fără considerare la vre-o cale de atac.

Motive:

Sentința Judecătoriei de Ocol a apelat-o în termen pârâtul care a cerut schimbarea ei, respingerea acțiunii și obligarea reclamantului la spese de proces și de apel.

Reclamanta a cerut aprobarea sentinței forului prim și obligarea pârâtului la spese de apel.

Tribunalul.

Examinând actele dela dosar și susținerile părților constată următoarea stare de fapt:

În ziua de 17 Iunie 1920 se fură reclamantei suma de 1656 coroane austroungare. Actele de cercetare penală împreună cu infractorul arestat și cu coroanele aflate asupra lui s-au trimis de șeful de post parchetului Deva fiind trecute în registrul de intrare al Tribunalului Deva la parchet cu No. 536 din 22 Iunie 1920. Deabia la 5 Maiu 1922 se face act de acuzare contra infractorului care e condamnat prin sentința penală din 8 Septembrie 1922 al Tribunalului Deva. În sentința penală se află trecută în dispozitiv și următoarea frază: „*din banii aflați în depozit la Parchetul Deva se va achita lezatei Crișan Ioana suma de 1646 coroane*“. aceasta sentință penală ridicată la valoare de drept a fost comunicată și parchetului Deva la 22 IX. 1922 conform decizii de comunicare aflată la dosar. Se constată astfel în fapt că parchetul Deva a primit în depozit suma de 1656 coroane pe care și în prezent îi are în depozit ceia ce se constată și din adresa din 1 August 1925 trimisă Tribunalului Cluj de către Parchetul Deva. Se constată deasemenea că prin sentința penală din 8 Septembrie 1922 parchetul Deva a fost obligat ca din oficiu sa restituie coroanele reclamantei.

Se constată deasemenea în fapt că în intervalul de timp când s-a făcut schimbul coroanelor în toată țara, coroanele din litigiu se aflau la parchetul Deva și că ele nu au fost schimbate. În baza acestei stări de fapt tribunalul deduce în drept că pârâtul pe baza articol. 961 Cod. civil austriac e obligat a restitui

reclamantei valoarea coroanelor pe care l'a primit în depozit la data de 22 Iunie 1920. A fost obligat la aceasta și prin sentința penală din 8 Sept. 1922. Reclamanta nu avea posibilitatea de a efectua schimbarea lor deoarece coroanele nu se aflau la dispoziția ei și nu avea nici posibilitatea să le ridice dela parchet, nefiind nici o dispoziție în acest sens. Nu se poate apăra pârâtul nici cu ordonanța No. 4510/1892 paragraful 70 care prescrie că corpul delict trebuie păstrat în aceeași calitate și formă cum a fost sechestrat și în consecință până la terminarea procesului penal n-a putut schimba coroanele în Lei; aceasta ordonanța s-a dat pentru timpurile normale și Statul era dator ca prin organele sale să aducă în concordanță dispozițiile ordonanței susnumite cu împrejurările anormale și cu dispozițiile guvernamentale care au dispus schimbul și modul de schimbare a coroanelor. Concordanța aceasta numai pârâtul putea să o facă și era obligat a o face în calitate de depozitar al coroanelor. Mai mult încă pârâtul n-a avut interes absolut de a deține coroanele ci conform art. 187 proced. penală putea să le restituie dela început reclamantei. Reținându-se în depozit răspunde ca depozitar de dauna produsă, căci neschimbându-le la timp valoarea coroanelor a devenit nulă.

Consieerând că pe baza articolului 964 c. civ. și 965 c. civ. austriac depozitarul e responsabil cătră deponent de paguba pricinuită din neindeplinirea datoriei sale îngrijiri și că în speță paguba a fost provocată din neindeplinirea datoriei de a schimba coroanele la timp pentru acest motiv pârâtul urmează a fi obligat la plata contravalorii în Lei a coroanelor după schimbul oficial, contravaloarea cum ar fi trebuit să se găsească în depozitul pârâtului, dacă ar fi efectuat schimbul.

Excepția dilatorie ridicată de pârât pe baza art. 180 punctul 2 procedura civilă se respinge pe considerentul că pârâtul din oficiu era obligat la restituirea coroanelor reclamantei fără ca reclamanta să se mai adreseze oficial organelor administrative ale parchetului. Pârâtul era din oficiu obligat la aceasta în baza hotărârii penale din 8 Sept. 1922 a Trib. Deva cât și baza art. 187 proces. penală.

Pentru toate aceste motive.

Văzând și dispozițiile art. 424, 425 și 508 Pr. Civ. în privința speselor Tribunalul a decis conform dispozitivului.

Cluj, la 10 Noembrie 1920.

I. Balinth ss.
presedinte.

Adnotare. Sentința ce adnotăm pune în discuție întreaga materie a depozitului și în special al unui gen rar de depozit numit în doctrina depozitul *neregulat*. Speța e simplă: Parchetul Deva primește în depozit o sumă în coroane *inainte* de data schimbului coroanelor în lei, iar printr'o sentință penală din Mai 922, pronunțată *după* ce schimbul s'a efectuat pe întreg teritoriul țării (schimbul s'a executat până în 1 Octombrie 1920), e obligat a restitui coroanele proprietarului dela care fusese furate de infractorul condamnat prin sentința penală. Parchetul restituie coroanele așa cum le-a primit, deși la data pre-

dării valoarea lor e nulă, susținând că ele constituind corp delict, trebuiau păstrate neatins așa cum cere procedura penală și ordonanța 4510/1892 rămâne în vigoare. Reclamantul susține că aflându-se coroanele în depozitul parchetului, era în imposibilitate a le schimba la termenul impus de legiuitor deoarece ele constituind corp delict nu puteau fi cerute dela parchet. Parchetul avea obligația în calitate de depozitar de a *păstra* valoarea coroanelor, schimbându-le la timp în lei.

Desigur că față de textele codurilor în materie de depozit și față de principiile generale ale depozitului acțiunea reclamantului e perfect fondată.

În adevăr, obligația fundamentală a unui depozitar este de a *îngriji* de lucru primit în pază, conform indicațiilor din cod (964 și următori c. austriac, 1599 c. civ. român). În principiu el răspunde de culpa *levis in concreto*, dar în speță, fiind vorba de un corp delict și depozitarul fiind o autoritate, depozitarul răspunde de culpa *in abstracto*. În noțiunea a *îngriji* se cuprinde desigur toate obligațiile depozitarului, de orice natură ar fi ele de a păstra *valoarea economică* a obiectului încredințat, el nefiind scutit decât de „*stricăciunile survenite fără faptul său*”. (Art. 1605 c. civ. român).

Parchetul care știa de la început că există un proprietar al banilor depozitați și care *singur numai* avea posibilitatea de a efectua schimbul, avea obligația de a lua toate măsurile ca corpul delict să păstreze valoarea sa înlăturând obstacolele care reduceau această valoare la zero. Acest principiu predominant desigur principiului că corpul delict trebuie păstrat neatins, deoarece acest ultim principiu care e fixat de legiuitor numai pentru a ușura dezvoltarea instrucției penale și al procesului penal nu produce atâta daună ca înlăturarea primului principiu. În speță mai ales se putea trece ușor peste intangibilitatea corpului delict pentru motivul că infractorul a recunoscut dela început și tot timpul furtul crimei, cunoscându-se dela început păgubașul și toate circumstanțele comiterii infracțiunii, astfel că păstrarea corpului delict în formă neatinsă nu era necesară instanțelor penale.

Dar în afară de acest considerent de natură logică mai este un motiv pur juridic pentru care parchetul nu poate învoaca ca un fel de „veto” principiu intangibilității corpului delict. În adevăr în speță e vorba de un depozit *neregulat* în sensul acela că depozitarul putea

să restituie nu numai decât acelaș lucru ci și un lucru *similar*, adică lei în loc de coroane. Când coroanele s'au predat parchetului în depozit, obiectul depozitat fiind lucruri fongibile ele puteau fi schimbate în alte obiecte similare fără ca prin aceasta instanța penală să fi fost stingerită în mersul ei, deoarece în materie de bani de cele mai multe ori pentru păstrare corpului delict e suficient păstrarea *valorii* în sine iar nu numai decât hârtia monedă individualizată.

După părerea noastră fiind vorba în speță de un depozit neregulat proprietatea și *riscurile* trec asupra depozitarului și în aceasta ipoteză el e ținut se restituie lucruri de aceeași speță, cantitate și calitate iar *nu* acelaș corp cert. Prin urmare și din acest motiv parchetul Deva, asupra căruia a trecut riscurile coroanelor corp delict, urmează a răspunde de riscul neschimbării coroanelor, parchetul singur urmând a suferi dauna ce și-a cauzat-o el singur.

Mai mult încă, dacă parchetul din diferite motive nu a înțeles să se ocupe de operația schimbului, neconsiderând că proprietatea și riscul au trecut asupra sa, în acest caz, ne mai fiind vorba de un depozit neregulat ci de unul propriu zis, parchetul răspunde în baza art. 964 și 964 c. civ. austriac, care constă în aceea că nu a îndeplinit datorita sa îngrijire de a restitui din timp reclamantului coroanele pentru a efectua el operația de schimb. Neeceptuând acesta s'a cauzat coroanelor o pagubă care nu ar fi avut loc dacă coroanele ar fi stat la depozitant. Aceasta rezultă clar din dispozițiile art. 965 c. civ. austriac.

În rezumat, de orice natură ar fi depozitul din speță, pârâtul singur prin culpa sa a cauzat daună și nici pe departe nu se poate vorbi de caz fortuit sau forță majoră, singure scuze care scutesc pe depozitar de responsabilitate adică fie în baza art. 964, 965 c. civ. austriac, care reglementează depozitul propriu zis, fie în baza principiilor generale care reglementează depozitul necesar, parchetul Deva ca depozitar e singur răspunzător de dauna cauzată.

Richard Filipescu,
judecător de ședință la tribunalul Cluj

Cu toată scumpirea crescândă a hârtiei, urcarea de la 1 Ianuarie 1926 cu aproape 5 lei la chilogram, liparului, mâinei de lucru și a cheltuelilor de expediție, revista nu și-a urcat costul abonamentului anual. Considerând, că necesitatea consultării „Ardealului Juridic” devine din ce în ce mai simțită, ne permitem a crede că On. noștri abonați se vor strădui a se pune la curent cu plata abonamentelor alături cele restante cât și cele pe viitor. Numai astfel vom putea învinge greutățile materiale ce nu pot fi învinse decât cu buna voință a celor cărora ne adresăm.

Administrația.

REZUMATE DE JURISPRUDENȚE

(Judecătorii, Tribunale, Curți de Apel din Ardeal)

Tribunale

Excepție dilatorie asupra incompetenței art. 180 punctul 3 din pr. civ. Potrivit art. 8 din pr. civ., pentru stabilirea atribuției se ia ca bază valoarea existentă din momentul intentării acțiunii.

Judecarea acțiunii făcută de reclamant în timpul desbaterii excepțiunii ridicată de pârât, nu este operantă, căci ea nu poate fi admisă și nici îngăduită, potrivit art. 8 alin. ultim al pr. civ., urcarea pretențiunii având loc numai în cursul procesului, căci a se admite contrariul ar însemna să nu mai existe excepție de incompetență, fiecare putând ridica sau scobori valoarea pretențiunilor sale în cadrul competenței sumei instanței (N. C. 305-7-925. Trib. Miercurea-Ciuc. Raportor I. Ștefănescu judecător. C. J. 12-925).

Porțiune legitimă. Calcularea ei. Acțiunea prin care s'a cerut întâiu a se da porțiunea legitimă în bani, iar mai apoi prin cererea de întregire făcută de a se da aceasla parte legitimă în natură și numai în subsidiar în bani, nu se poate susține că e modificare în sensul art. 188 pr. civ., deoarece atât obiectul cât și baza acțiunii au rămas aceleași, adică partea legitimă ce i se cuvine, diferind doar modul cum trebuie să-i fie dată.

Calcularea porțiunii legitime se face luând starea ei din momentul donațiunii și dupe valoarea ei din momentul morții donatorului raportată la valuta de azi. Art. 951 C. civ. m. (N. 1925 a Trib. Oradea-Mare. Preș. C. Popovici. C. J. 12-925).

Curți de Apel

Testament verbal. Cerințe formale. Vânzare între soți. Dacă un testament verbal nul ca formă, poate constitui o vânzare între soți. Soluție negativă. Deși art. 15 din legea pentru cerințele formale la testamente prevede că testatorul trebuie să facă declarațiunea expresă înaintea martorilor că voiești a considera declarația ca testament verbal, totuș conform jurisprudenței recente nu este necesar ca testatorul să întrebuițeze cuvintele sacramentale întrebuițate de legiuitor „că voiești a considera declarațiunea făcută ca testament verbal”, ci este suficient întrebuițarea unei expresii analoge, din care se poate deduce voința sa de a face testament verbal.

Deci nu este suficientă declarațiunea defunctului că „lasă întreaga avere bărbatului ei ca vândută cu un preț de 1800 lei” — deoarece din aceasta declarațiune nu reiese voința de a lăsa averea ca moștenire, ci dorința de a o vinde. Deci chiar dacă ar fi existat o voință de a lăsa ca succesiune averea, totuș deoarece testatorul nu și-a exprimat voința în forma prevăzută de art. 15, o astfel de declarațiune nu poate fi privită ca testament verbal valabil.

Deasemenea o astfel de declarațiune nu poate fi considerată nici ca o vânzare, deoarece potrivit dispoziției articolului 22 din legea VII din anul 1886, vânzările dintre soți pentru a fi valabile trebuiesc făcute prin act notarial public.

Nu se poate pretinde că o vânzare verbală între soți făcută în forma testamentelor verbale — fiind fictivă — și deci inexistentă ca convențiune de vân-

zare-cumpărare, ar putea fi valabilă ca testament verbal, deoarece fie că convențiunea e valabilă sau nu, obiceiul de formă rămâne același și aceste forme, atât pentru vânzările dintre soți cât și pentru testamentele verbale, fiind cerute de lege pentru însușirea validității lor (ad solemnitatem), lipsa lor nu poate decât să atragă nulitatea lor și declarațiunea neîntru-nind condițiunile nici ale testamentelor verbale și nici a convențiunei de vindere-cumpărare dintre soți, nu poate fi decât total nulă (*Curtea de Apel din Timișoara. Sentința Nr. 1061—925. Președinte și redactor al sentinței dl Ernest Ceaur Aslan*).

Contract de ereditate. Forma în care trebuie făcut. Drept cutumiar: dreptul vidual. Nedemnitățile soțului și decăderea din dreptul vidual. Cine o poate cere. Art. 535 Pr. civ. Atunci când actul de donațiune cuprinde stipulațiunea că întăbularea dreptului de proprietate în favoarea donatarului se va face numai după moartea donatorului, din această împrejurare se poate deduce în mod clar intențiunea părților contractante ca donațiunea imobilelor să nu devină irevocabilă și deci contractul perfect, decât din momentul decesului donatorului. Deci o astfel de convențiune nu poate fi calificată decât ca un contract de ereditate.

Imprejurarea că imobilele donate au fost posesate de donator înainte de decesul donatorului nu poate fi interpretată în sensul că părțile au înțeles să transforme donațiunea făcută *mortis causa*, într-o donațiune între vii, mai ales când în fapt s'a constatat că donatarea era concubina donatorului și deci locuiau împreună, căci o astfel de posesie nu se poate considera ca fiind sub titlu de proprietar.

Conform articolului 33 din Legea XVI a anului 1876 contractele de ereditate nu sunt valabile decât dacă, din punct de vedere formal întrunesc condițiunile cerute de lege pentru testamente. Deci în cazul când un astfel de contract scris — nu ar fi făcut în prezența martorilor ceruți prin art. 6 al aceleiași legi — el nu poate fi valabil și deci nici nu poate produce vreun efect din punct de vedere juridic.

Conform dreptului cutumiar și a jurisprudenței stabilite, toată averea câștigată în timpul și sub durata căsătoriei, devine proprietate comună a soților în părți egale — chiar și în cazul când soții nu trăiesc la un loc. La desfacerea căsătoriei, după destrăgerea averii separate și a datoriilor comune, averea de achiziție se împarte între soți.

Conform jurisprudenței stabilite care formează normă de drept în vigoare, dreptul vidual derivă din relațiunea conjugală și se bazează pe comunitatea de viață a soților și pe îndeplinirea obligațiunilor conjugale. De aici rezultă că femeia care-și părăsește soțul, fără just motiv și trăiește în concubinaj cu alt bărbat, înfrânge obligațiunile conjugale și devine nedemnă pentru dreptul vidual. Nedemnitățile viduale pot surveni și sub durata văduviei, când văduva are o conduită așa de imorală încât dacă ar fi avut-o în timpul vieții soțului, nu ar fi putut prelinde dela el întreținerea.

În instanța de reviziune nu se poate ridica pentru prima oară, în baza art. 535 pr. civ. motivul că numai moștenitorii pot ridica chestiunea nedemnității, deoarece este un fapt nou nesusținut înaintea celorlalte două instanțe și care nu intră în excepțiunile

acestui act (*Curtea de Apel din Timișoara. Sentința Nr. 1438—923. Președinte și redactor al sentinței dl Ernest Ceaur Aslan*).

Revizuire. Donațiunea remuneratorie (art. 943 c. a.). Revocarea donațiunei pentru ingratitudine. Ce se înțelege prin ingratitudine. Când promisiunea de recompensă a unor servicii n'are loc înainte și ca o condiție a prestării lor, ci posterior, contractul astfel intervenit nu-i oneros, ci o donație remuneratorie, cărmuită în toate privințele de principiile ce reglementează materia donațiunilor (943 c. c. a.).

Dacă prin ingratitudine legea înțelege acea atingere adusă corpului din partea donatarului încât să se poată proceda contra lui potrivit legilor penale, nu urmează de aci că constatarea faptului intră în exclusivă atribuție a instanței penale și nimic nu împiedică ca el să fie constatat și de către instanțele civile, mai ales că legea nu constrânge pe donator de a nu renunța la pedepsirea vinovatului și a se mulțumi numai cu revocarea darului (*C. de Apel Tg-Mureș. N. C. 324—10—1925. Preș. I. Cetățeanu. Raportor Buteanu. C. J. 12—925*).

Excepții cambiale la mandatul de plată. Prin schimbarea cauzei juridice se operează o adevărată novațiune. Deci când datoria inițială din împrumut se schimbă fie prin remise operate în comptul curent (conform doctrinei franceze și italiene), fie prin soldul încheiat (conform doctrinei germane), într-o cauză juridică nouă derivată din acest contract de cont curent așa că din acest punct de vedere părțile nu mai pot discuta azi nici „remizele“ în parte, nici dobânzile calculate, pentru că ele și-au pierdut individualitatea lor și din moment ce soldul pentru plata căruia s'a emis apoi cambiile din litigiu a fost acceptat atunci într'adevăr s'a operat o novațiune în sensul legii.

Un contract, spre a fi contract de societate ce ar reclama o prealabilă lichidare, trebuie ca toți contractanții să se unească pentru urmărirea unui scop comun. Când, ca în speșă, banca reclamantă a deschis pârâtei firme un credit de cont curent simplu, ca garanție solidară celorlalți pârâți, rezervându-și oarecare control asupra operațiilor ce se efectuau cu sumele acordate de bancă, care mai avea dreptul, între altele, și la un comision à forfait de 400 lei de vagon, chiar dacă afacerea s'ar termina cu pierdere, căci banca nu participă la pierdere, iar pe de altă parte pârâții au speculat acest credit în interesul și rizicul lor propriu, prin urmare 2 scopuri diferite, atunci între părți nu se poate zice că s'a alcătuit un contract de societate (*N. C. J. 506—11—925. C. de Apel Tg-Mureș. Preș. Cetățeanu și rap. C. J. 12—925*).

C. F. R. are a fi apărută de obligația de plată a cheltuielilor de judecată, când reclamantul, n'a cerut înainte de intentarea acțiunei, achitarea pe cale grațioasă a sumei pretinse. Când nu se constată că înainte de a fi intentat acțiunea, reclamantul ar fi cerut pe cale grațioasă pârâtei C. F. R., achitarea sumei pretinse prin acea acțiune, pentru ca astfel dânsa (pârâta) să fi fost în măsură să facă cercetările cuvenite prin organele sale și apoi să hotărască asupra acelei cereri; atunci, lichidarea pretențiunei reclamantului pe calea intervențiunei la justiția contencioasă

Testament verbal. Conform art. 15 din legea XVI—1876 se cer, spre a fi valabil cu testament verbal, două feluri de condițiuni esențiale, unele în privința martorilor și anume de a fi 4 martori, toți de față deodată, în fața cărora să se facă de testator declarația cu viu grai, tare să fie auzit de toți deodată, și în cuvinte care să le înțeleagă toți martorii, și altele în privința declarațiilor ce face testatorul anume cu grăi, inteligibil, să fie auzit deodată de cei 4 martori, să arăte ce vrea să lase și cui anume, se cuvine pe care să le înțeleagă martori și să declare că aceasta este ultima sa voință testamentară și acesta este testamentul său verbal (*N. C. 325/27—924 raportor G. Drăghicescu consilier C. J. 12/1925*).

...

Moștenitor legal și moștenitor testamentari. Întreaga avere câștigată de cel întâi prin acceptare și proces. *Indatorirele acestuia.* Art. 547 C. C. A. Conf. art. 547 C. C. A. de îndată ce moștenitorul a acceptat succesiunea el reprezintă cu privire la dânsa pe persoana care a lăsat moștenirea. Ambii față de terți se consideră ca o singură persoană. În caz când sunt mai mulți moștenitori legali și testamentari unul singur are dreptul conf. jurisprudenței de a valorifica creanțele decedatului față de debitorii succesiunii, depunând însă în depozit judicios întreaga valoare ce se cuvine tuturor. Este deci neînțeleasă plângerea pârâților obligați la plata datoriilor către succesiune când tribunalul hotărăște ca datornicul să plătească sumele datorite astfel față de unul dintre moștenitori, deoarece acesta reprezintă întreaga masa succesională (*Dec. N. C. I. 796/10—915 Curtea de Apel Cluj. Președinte și redactor dr. Kerner*).

...

Revizuire. Cum trebuie făcută plata împrumutului contractat în dolari? Art. 326 c. com. art. 989 C. C. A. Conform principiului care cârmuește împrumutul în consumație (mutuum), împrumutul devine proprietarul lucrului împrumutat, cu condiția ca, după expirarea termenului, să facă ca împrumutătorul să se găsească în aceeași situație în care s'ar fi aflat dacă lucrul în loc să-l împrumute, l'ar fi menținut în posesiunea sa, așa că conform acestui principiu reclamantul este îndatorat să pretindă de la pârât, în speță, restituirea dolarilor împrumutați. Atunci când în un contract, se prevăd monezi cari nu sunt în circulație la locul executării, debitorul, în lipsă de stipulație contrarie, se poate elibera plătind în moneda țării dupe cursul din ziua scadenței, pentru că prin acest mijloc se dă posibilitatea creditorului, dacă va crede util, să-și recapete efectiv lucrul împrumutat, iar dacă debitorul este în întârziere și nu achită datoria la scadență, atunci evident că cursul nu poate fi decât așel al plăței reale, pentru că, prin culpa s'a, debito-

rul n'a făcut decât să prelungească scadența și din această culpă nu poate fi îndrituit, în caz când cursul variază, să tragă foloase în prejudiciul creditorului său. Greșit instanța de apel, a aplicat art. 989 c. c. a., care se referă numai la cazul când o monedă națională a fost scoasă din circulație în momentul plăței, nu însă și atunci când este vorba de monezi streine, cari au încă curs în piață, — caz cârmuit de principiile art. 326 c. com. — care se aplică prin analogie în materie civilă, ca unele ce nu se contrazic, ci din contra se armoeizează cu principiile ce stau la baza contractului de împrumut. Și sentința instanței de apel, bazată pe o greșită interpretare a dreptului material, a trebuit să fie reformată (*Curtea de Apel Tg.-Mureș No. C. III 127/22—1924 președ. Dr. Drimba, consilier*).

...

Legea avocaților, Opoziția, administrația ei. Ori ce acțiune privitoare la onorariile avocaților introduse posterior datei de 21 Februarie 1923, urmează a se judeca conform legii de organizare a corpului de avocați, Potrivit disp. art. 81 din această lege în contra sentințelor nu există drept de opoziție. Deci atunci când o astfel de hotărâre se atacă cu opoziție potrivit normelor dreptului comun, instanța de judecată nu poate intra în judecarea fondului. (*Curtea de Apel din Cluj Sentința No 2847/15/924 P. eșeointe dl. dr. J. Papp raportor dl. Georgian consilier*).

...

Pensiuni. Apel către deciziunilor Ministerului de Finanțe. Ce deciziuni se pot ataca cu apel? Art. 41 și 42 din legea pensiilor din 15 Aprilie 1925. Deși potrivit art. 42 din legea pensiilor ca și din art. 92, comb. cu art. 111 din noua lege a pensiilor din 15 Aprilie 1925, Curțile de Apel au competența de a judeca apelurile contra deciziunilor comisiunii de pensiuni ca și apelurile contra deciziunilor ministerului de Finanțe, dată prin unul din directorii săi generali — totuși aceste toate trebuiesc puse în legătură cu art. 41, care prevede dreptul pe care Ministerul îl are în termen de o lună dela pronunțarea comisiunii ca să conforme în totul sau în parte deciziunii de admitere.

Din aceste texte rezultă deci în mod clar, că art. 72 nu se poate referi direct la deciziunile de infirmare ale Ministerului. Nu se poate deci ataca cu apel la Curtea de Apel o deciziune a Ministerului de Finanțe, care nu face decât să reglementeze plata în decursul plăței pensiunii.

Aceasta se explică prin faptul, că dându-se Ministerului dreptul de a infirma hotărârile comisiunii de pensiuni, comisie care formază jurisdicția de primă instanță în materie de pensiuni, dacă nu s'ar da dreptul părții de a ataca decizia Ministerului, ar însemna să se ridice dreptul de a se adresa unei a

doua instanțe, atunci când Ministerul crede că trebuie să se infirme decizia și să nu se poată adresa Curței numai dacă Ministerul nu intervine — ceea ce este inadmisibil.

Legea pensiunelor fiind o lege specială este de strictă interpretare și odată ce se vede lămurit că art. 42 când vorbește de deciziuni ministeriale s'a referit la deciziunile prevăzute de art. 41 și nu la altele, urmează că apelul care ar fi făcut nu contra unei astfel de deciziuni, ci contra unei deciziuni administrative a Ministerului, nu e de competența Curței de Apel de a fi judecat și în consecință Curtea trebuie să și decline competența. (*Sentința Nr. 661—6925 a Curței de Apel din Cluj. Raportor consilier Georgian.*)

* * *

Legea XX/1877. Schimbul averei, imobiliare a minorilor: condiție. Potrivit disp. legii XX din anul 1877 schimb din averea minorilor nu se poate aproba de Sedria orfanală competentă, decât în cazul când ambele părți cari doresc schimbul îl cer și dacă schimbul cerut este în favorul minorilor. Atunci însă când un schimb este cerut numai de o singură parte — fie el oricât în interesul minorilor — o astfel de cerere nu poate fi aprobată. (*Sentința Nr. 2854—925. Președinte dl Papp.*)

* * *

Cerere de reînnoire introdusă peste termen. Dacă cererea de recuzare a judecătorilor poate îndeplini termenul. Art. 567 pr. civ. Cererea de reînnoire nu se poate face peste termenul prevăzut de art. 567 al. 1 din pr. civ. chiar atunci când s'a formulat o cerere de recuzare contra judecătorilor cari au judecat acea cerere. Dealtfel cererea de recuzare nici nu are obiect dacă nu s'a introdus acțiunea în care judecătorii sunt de recuzat. În consecință singura cale normală juridică este de a se introduce mai întâi cererea de reînnoire și numai apoi cea de recuzare. Rezolvarea tardivă a cererii de recuzare neputând împiedica împlinirea termenului prevăzut de art. 567 Pr. civ. (*Curtea de Apel din Cluj. Sentința Nr. 911—925. Președinte dl cons. Balașu. Raportor dl cons. Mina Popescu.*)

* * *

Divors. Cauza în fața jud. cătoriei legale. Dacă se poate face declarație de desistare dela acțiunea în fața acestor instanțe. Efecte. Deși singura instanță competentă în materie de divors este Tribunalul, totuși atunci, când prin comis rogatori se trimite afacerea judecătorei de ocol pentru a efectua un probatoriu ordonat de Tribunal, părțile au dreptul ca în fața judecătorii să facă declarațiuni de desistări sau retragere a acțiunii. În consecință judecătoria de ocol este obligată în sensul art. 282 din pr. civ. să ia act de acestor declarațiuni urmând ca asupra lor să hotărească Tribunalul.

Deci este neîndoișor că astfel de declarațiuni făcute înaintea judecătorului delegat, au același rezultat ca și când ar fi fost făcute înaintea instanței competente de-a judeca fondul. — prin analogie cu

art. 263 și 670 din pr. civ. În orice caz chiar dacă declarațiunea, făcută în astfel de condițiuni, ar fi considerată ca o declarațiune extrajudiciară, încă rămâne la suverana apreciere a instanței a decide asupra efectului unei astfel de declarații — aceasta în conf. cu disp. art. 270 din Pr. civ. (*Curtea de Apel din Cluj. Președinte dl I. Papp; raportor dl consilier Eașiu. Sentința Nr. 2570/925.*)

Casație. Complex Ardelean

Testament comun. Substituție fideicomisară. Revocarea testamentului. Când textul testamentului comun al soților, arată în mod clar și neîndoelnic voința testatorilor, a rezerva terților persoane adică legatarilor între cari și unei fundații, fondul averii nemșcătoare, astfel că mărginind ei pe soțul supravieșuirilor la folosința acelei averi, dispozițiune care conține în sine și prohibițiunea de a dispune asupra fondului averii, întreagă dispozițiunea privitoare la averea nemșcătoare câștigă caracterul unei dispozițiuni cu substituțiune fideicomisară în sensul paragrafului 610 c. c. a. având soțul supravieșuirilor obligamentul de a păstra averea pentru legatarii fideicomisari între cari și fundațiunea creată în testament. Conform disp. art. 35 din legea XVI. 1876 pentru valabilitatea revocării unui testament se cere ca revocarea să fie făcută în condițiunile formale determinate în aceeași lege pentru facerea testamentelor (*Decizia No. 3150—925 a Curții de Casație subpreșed. dlui Dr. E. Mandicevski. C. J. 12/925.*)

* * *

Asasinat. Codul ungar aplicabil în Transilvania. Pedepsă cu moartea. Desființarea acestei pedepse. Pedepsă imediat inferioară art. 20, 21, 91, 92, 126 278 cod. pen. ung., art. 16 Constituție.

Luând în cercetare crima de asasinat contra acuzaților Petru Mihăiasa, Ioan Coman și Alexa Balmaschi.

Se constată, că în cauza prezentă Trib. Deva a pronunțat sentința sub Nr. 2358—20—923, că în urma apelului declarat de acuzați și apărători Curtea de Apel Cluj a dat sentința sub Nr. 1074—22—924, cum și aceea, că contra acestei hotărâri au făcut recurs în termen acuzații P. Mihăiasa, I. Coman, apărătorul special al celui dintâi cum și apărătorul public al acuzaților I. Coman și A. Balmaschi.

În lipsa părților cetindu-se raportul consilierului Dr. N. Stănilă, și concluziunile proc. gen. Dr. S. Popp, Curtea deliberând,

Asupra admisibilității recursului declarat de apărătorul public în interesul acuzatului A. Balmaschi:

Având în vedere, că din lucrările și actele aflate la dosar rezultă în mod neîndoelnic, că acest infractor cât și apărătorul său s'au declarat de mulțumiți cu hotărârea dată deja la prima instanță atât în ceea ce privește chestiunea punibilității, cât și calificarea faptei și privitor la mărimea pedepsei.

Având în vedere că astfel fiind partea aceasta a hotărârei primei instanțe nici n'a făcut obiectul revizuirii cauzei fiind conform art. 387 al. 1 combinat cu art. 395 proc. pen. irevocabilă. Deci Curtea află acest remediu de drept inadmisibil.

Asupra acestor cereri pe care părțile le a adus ca motive de casare invocate de acuzații P. Mihaiasa, I. Coman și apărător.

Violarea art. 385 punct 1 a, b și 3 proc. pen. prin greșita stabilire a punibilității, eronata calificare a faptei cum și stabilirea unei pedepse, cu omiterea aplicării art. 92 cod. pen.

Având în vedere că sunt constatări făcute în fond că recurenții au stins viața viclimei Precup Mihaiasa în noaptea de 11 Octombrie 1923 aplicându-i numeroase lovituri de ciomege, toate mortale și că fapta au săvârșit-o din răzbunare după o înțelegere chibzuită cu mult înainte de săvârșirea faptei, deci în mod precugetat

Având în vedere, că faptul astfel constatat întrunește elementele crimei de asasinat prevăzut în art. 278 cod. pen.

Având în vedere că pedeapsa acuzatului I. Coman s'a stabilit, cu aplicarea articolului 92 cod. pen. iar cea a infractorului P. Mihaiasa cu omiterea aceleia, din motivul că acest acuzat a stins viața însuș a fratelui său din cauze cu totul josnice,

Curtea află aceste motive de nefondate.

Se constată însă conform art. 385 al. ultim pr. pen. din oficiu că în speță sunt violate dispozițiile art. 385 punct 2 pr. pen. în dauna infractorilor în ceea ce privește cadrele legale prevăzute de lege la darea pedepsei.

Anume art. 16 din Constituție, desființând pedeapsa cu moarte pe întreg teritoriul Regatului Român eo-ipso a scos totodată din vigoare și dispozițiile art. 20 punct 1, 21, 126 p. 1 combinat cu art. 128 punct 1, 278, 91 și 92 al. 2 punct 1 c. pen. în prezent încă valabil în ținuturile ardelenne fără însă să dispună în mod expres care va fi pedeapsa maximală ce urmează a se da pentru infracțiunile prevăzute în art. 126 punct 1 și 278 cod. pen. transilvănean. Se naște deci întrebarea care ar fi genul de pedeapsă cu care ar urma a se înlocui pedeapsa cu moarte deja desființată.

În lipsa unui text de lege precis nu poate încăpea nici o îndoială în ceea privință, că această pedeapsă urmează a fi înlocuită cu următorul soi de pedeapsă prevăzut de lege aplicându-se chiar maximum aceluia care conform art. 20 punct 2 și art. 22 al. 1 c. pen., e munca silnică pe viață.

Astfel fiind urmează în mod logic a se aplica și toate consecințele legale, împreună cu acest gen de pedeapsă, deci și dispozițiile art. 92 al. 2 punct 2 cod. pen., cum și cele prevăzute în art. 91 al. 2 punct 2 cod. pen.

Corectitatea acestei interpretări a legii urmează și din sistemul triplu al tuturor pedepselor penale prevăzute în art. 90, 91, 92 cod. pen. tr. deoarece simpla eliminare a pedepsei cu moarte fără înlocuirea ei cu alt gen de pedeapsă aduce la deducțiunea firească că art. 90 cod. pen. ar deveni inaplicabil chiar când e vorba de cele mai înfiorătoare infracțiuni, ca și aplicarea pedepsei prevăzută în art. 91 și 92 al. 2 punct 1 c. pen. ar deveni controversată, căci acolo se vorbește de înlocuirea pedepsei cu moarte, deci a unei pedepse nerecunoscute pe teritoriul Regatului Român, — în cazul când subzistă circumstanțele cerute de aceste texte de lege.

Având în vedere că astfel fiind urmează a se stabili că maximum pedepsei ce se poate da pentru infracțiunile înșirate în art. 126 punct 1 și 278 cod.

pen., în speță pentru crima de asasinat cu aplicarea art. 90 cod. pen., e conform art. 20 punct și art. 22 art. 90 cod. pen. tr., munca silnică pe viață, care poate fi redusă cu aplicarea art. 91 și 92 al. 2 punct 2 cod. pen. la 15 ani respective la minimum de zece ani muncă silnică.

Având în vedere că atunci când instanțele de fond au stabilit pedeapsa acuzatului P. Mihaiasa cu aplicarea art. 91 cod. pen., la munca silnică pe viață, iar iniractorului I. Coman cu aplicarea art. 92 cod. pen. la 15 ani munca silnică a violat limitele de pedeapsă descrisă mai sus.

Curtea constatând această violare de lege o rectifică din oficiu.

Pentru aceste motive, Curtea respinge recursul făcut de acuzații Petru Mihaiasa, Ioan Coman și apărătorii acestor acuzații cum și apărătorul public pentru acuzații Alexa Balmaschi contra sentinței Curții de Apel Cluj No. 1074/22—1924.

Caseasă însă din oficiu pentru nulitatea prevăzută în art. 385 punct 2 pr. pen., atât această hotărâre cât și pe cea a primei instanțe în ce privește măsura pedepsei dată acuzaților P. Mihaiasa și I. Coman condamnând pe acuzatul P. Mihaiasa cu aplicarea art. 91 cod. pen., la 15 (cincisprezece) ani iar pe acuzatul Ioan Coman cu aplicarea art. 92 cod. pen., la 12 (doisprezece) ani munca silnică și pe ambii la pierdere de funcțiune pe câte 10 (zece) ani.

Celelalte dispozițiuni ale hotărârilor date nu le atinge (*Dec. N. P. 3339/924 Casația Complect Ardelean*).

Notă. Nu ne putem împaca cu teoria că s'e pot scoate din vigoare, prin interpretare, texte de lege penală aflate în vigoare, fără ca ele să fi fost desființate formal printr'o lege expresă. Logica întrebuițată chiar de cea mai înaltă instanță de judecată, nu e de ajuns, pentru a suprima articolele din codul penal ce se aplică pe întreg teritoriul Ardealului. Înțelegem o satisfacere imperioasă scrisă în Constituție *neaplicarea pedepsei cu moartea pe teritoriul României*. Pricepem ca cel ce a asasinat sau a ucis pe rege pe teritoriul de drept penal al Ardealului să nu fie pedepsit cu moartea. Dar ca să se înoveze în această privință asupra *cumulului, complicității tentativei* etc. sau să se aplice altfel prin combinare articolele circumstanțelor de orice soi sub motivul că art. 16 din Constituție *desființând pedeapsa cu moarte eo ipso* a scos din vigoare articolele 20, 21, 126, 128, 173 etc. și altele. (Vez art. 66 al III.).

Apoi dacă Constituția — mama legilor noastre — n'a dispus în mod expres care va fi pedeapsa maximală ce urmează a se da pentru infracțiunile prevăzute de art. 126 pt. I. și 278 c. p. Ardelean, trebuie să inaugurăm noi judecătoria, să creem altgen de pedeapsă?

Unde am ajunge cu sistemul acesta? Să zicem că ticălosul ce a săvârșit asasinatul

nu poate fi spânzurat, profită evident. Dar nu i se poate aplica întreaga scară de îndulcire a pedepsei combinându-se aricolele relative la circ. atenuante cu alt text penal sub motiv ca și toate consecințele juridice — afară de cel al pedepsei cu moartea oprit de Constituție — sunt desființate împreună cu art. 278?

După aceasta teorie asasinatul ca și omorul cu voința se pedepsesc în Ardeal conform aceluiaș text de lege. E posibil așa ceva? Poate fi o lacună, o nepotrivire isvorâte din neprevăderea legiuitorului, o scapare din vedere regretabilă; dar nu să poată admite sub nici un motiv ca instanțele judecătorești să împingă, în materie penală de stricțissimă interpretare logica, până a slerge texte precise din lege.

Admitând această teorie nu m'aș mira dacă instanțele ar inaugura pentru Ardeal un cod penal nou ce să se aplice în această regiune de drept, sub motiv de logică?

Nu cred că Inalta Curte de Casație va persista mai departe susținând acest punct de vedere și sub noua ei alcătuire — împărțind părerea desliințatului Complect Ardelean penal.

Red.

INFORMAȚIUNI

„Ardealul Juridic“ întrând cu numărul de față în al șaselea an al existenței sale, adresează cu ocazia anului nou urări de bine tuturor abonaților și cititorilor săi. Dea Domnul ca anul ce vine să însemneze mereu progres în toate ramurile de activitate publică și spor la muncă tuturor celor ce-și închină activitatea și stradania de fie ce zi, pentru binele și fericirea acestei țări.

Juriștilor, pioneri harnici și tăcuși, le urăm îndeosebi răbdare și toate bucuriile intelectuale, ce isvoresc din opera grea de consolidare și unificare a legislațiunii române.

Revista noastră pășind cu hotărîre la munca grea, ce o așteaptă, își face sfânta datorie de a le fi îndrăgostit la desăvârșirea operei începută acum cinci ani, și urmărindu-și programul său de lucru așteaptă — ca orice publicație de specialitate — sprijinul moral și material al celor în interesul cărora apare.

* * *

Art. 1 al. II din Regulamentul pentru organizarea serviciului interior al Tribunalelelor și grefelor etc. publicat în Mon. Of. No. 285 din 29 Decembrie 1925 scrie următoarele:

„Ministerul de Justiție poate din oficiu sau la cererea Prim-președinților să autorizeze în interesul bunului mers al Justiției, orele de lucru și de ședințe în cursul dimineții, care nu vor putea depăși 4 ore calculate de la ora pe care o va stabili șeful instanței respective începând dela orele 9 cel mai târziu etc.

Revista noastră care a susținut — pentru Ardeal cel puțin — programul de dimineață este mândră că în înțelepciunea sa D. Ministru al Justiției a admis acest punct de vedere și îi mulțumește cu recunoștință.

* * *

Prin aplicarea Legii de organizare judecătorească unificată pentru noul an judecătorec cu începere dela 1 Ianuarie 1926, Curtea de Apel Cluj se alcătuește din 3 secții civilo-corecționale în compunerea următoare: Secția I. Dr. Pompei Micșa, prim-președintele Curții și președintele secției, Ion. Mănescu, E. Balas, N. Davidescu, V. M. Dimitriu, G. Ulvianu și V. Stamatopol consilieri. Grefa: Dr. Crișan prim-grefier, Ilie Leuca ajutor de grefă.

Secția II. Dr. Ioan Papp președinte, Dr. Kerner, P. Rădulescu, G. Minea Popescu, G. Georgean și M. Savu consilieri. Grefieri: Iuliu Braica grefier, Bela Hathazi ajutor de grefă.

Secția III. Victor Pop președinte. G. Haupt, L. Bădescu, C. Filipescu, M. Balasan și C. Popovici consilieri. Grefa: Brutus Rațiu grefier, S. Grivase ajutor de grefă.

Camera de punere sub acuzare: N. Davidescu, L. Bădescu și G. Georgian consilieri.

Parchet General: Alex. Pop, Procuror general. T. Tănăsescu și V. Păslasu, procurori de Curte.

Inspectori Judecătorești: P. Balașiu și Dr. E. Zaharia consilieri.

Tribunalul Cluj. Secția I. L. Petrescu Prim-președinte și preș. secției I. R. Moldoveanu, O. Furnea, L. Dicusara, delegat sindic., N. Birăescu supleant.

Secția II. I. Balint președinte, G. Păcuraru și L. Anca, judecători.

Secția III. Al. Sutu Președinte, N. Ujvarossi și V. Pastia, judecători.

Secția IV. C. Petrovanu președinte, R. Filipescu și Gr. Dănca, judecători.

Instrucția. Cabinetul I. N. Epure. Cab. II. L. Persescu.

Secția Tutelilor. Buhățel Al., Vornav G. Parchet. N. Bosie Primprocuror, L. Ilea, Prosper Constantinescu și Popescu procurori.